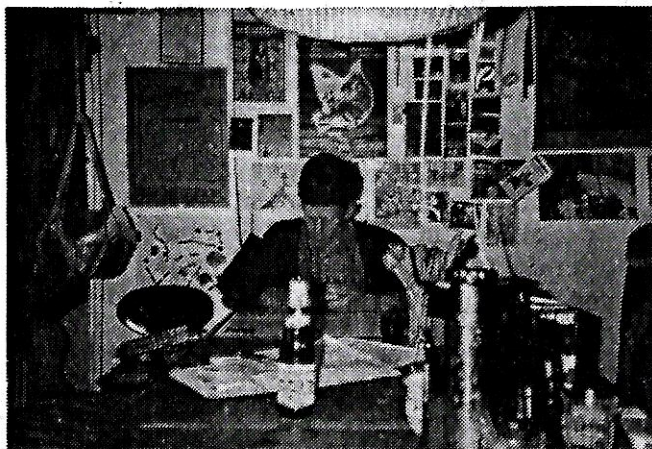

juni 85

Af Knud Erik

Jeg husker det som var det i går.....

Sidder i hønsehuset på Askeladen og filosoferer over en opfordring fra det djurske Indkøbstidende om at skrive en lille historie om ens liv og levned gennem de mange år, jeg har boet herude på Allingåbroegnen.

Jeg husker det, som var det igår, da jeg som to-årig fattede med bumletog mod Randers, Hvor der med et par timers venten var omstigning mod Allingåbro. Et par timers venten i 54 var ej som idag, hvor nydelsesmidlerne trækkes i en automat. Beduinerne levede på bane-gården, som man idag oplever det på hovedbanegården i Dhaka, Bangla Desh eller andre underudviklede lande. På hovedbanegården i Randers drønedes drenge rundt med deres hjemmesnedkererede kasser på maven, hvor Eifel og York-cigaretter blev udbudt til salg til de hungrende.

Allingåbro, en lille støvet stationsby, er fundamentet for den kultur, der gennem tiderne har groet sig fast på disse kanter af Djursland. En kromutter, pølsemager, lokalsmeden Skipper, samt fru Friis, der dirigerede den lokale landsbyskole med en kasse tavlekridt og hendes kløjnd.

Tustup-Nørager var dengang derude, hvor verden måtte ende. En gang om året skulle vi fra storbyen Allingåbro, ud for at banke dem fra 27'ende kartoffelrække i fodbold. Vores puttehold kom altid halvskadede tilbage efter sådan en dyst, da græsset endnu ikke var opfundet derude på heden, og skinnebessbeskyttere var u-hørte.

At man idag selv sidder herude på den 27'ende kartoffelrække i landsbyen Tustrup, er et samspil af flere faktorer. Bl.a. jordens fattige bonitet, der har medført, at befolkningen har været nødsaget til at sætte næring efter tæring. Derved er fornuftige folk kommet til verden.

Djurslands Indkøbstidende fejrer 10 års jubilæum, og et hip hurrah skal med på vejen. De sidste nybyggere er forhåbentligt ikke forskrækkede over dem der rykkede ud på landet i 60'erne og 70'erne. Mange fællesaktiviteter var nybyggerne kendt for: Indkøberen på Sterpegården, musik og teater på Emmelevegnen, en folkevandring af bønder til staden, samt hundreder af gulerodsdyrkere, som fik biosnakken op at stå.

På Tustrup-Nørager egnen var det småhåndværk de nye tilflyttere førete med sig. For Askeladens vedkommende var det keramik, så de sommerglade turister kunne få et godt stykke djursk kunsthåndværk med sig hjem, efter en tiltrængt ferie.

Jo, landsbyen Tustrup havde fået sin første mini-industri, ud over EF-grise og den danske honningmælk.

Hvordan er det så gået siden??? Historien er berettet adskillige gange, der som man læser en gammel avis. Oliekrise, nej til atomkraft, arbejdsløshed. De multinationale fik patent på løsningerne i et statsstyret samfund. De kommer altid først, Dem der ingen skrupler har, hvori mod vi andre, der skal have sjælen og en baggrund med, ofte sidder med en undren over den effektivitet skibet sejler med. Ofte har man så nynet den gamle melodi "Når ballet er forbi", visionerne om at skabe arbejdspladser i miljøer vi selv var børn af blev monopoliseret. Byggeindustrien gik istå, de unge nygifte parcelhusejere overtog bedstefars koppe, der ikke kunne pantsættes efter en tvangsauktion.

En lille uoffentliggjort historie skal med i denne lille fristil, da historien er historie og historien er en del af

June 85

de aktiviteter, der aldrig er blevet offentliggjort i det djurske Tidende gennem de sidste 10 år hvor Tidendet har bestået. Da ingen kan retsforfølges efter så mange år, må virkeligheden frem om gruppen " Herfra og Hvortil ".

Gruppen, en gruppe nybyggere, hvis målsætning det var at forene molboere, helgeboere samt djurslændinge i en union, var kendelige derved, at alle bar alpehuer og røg Havanna-cigarer.

Deres forbillede var Che Guevara, da han havde gjort sig bemærket gennem græsrodsarbejde og partisanvirksomhed.

Udover at skulle forene Djursland i en union, skulle en målsætning formuleres.

- " Vi skal vende tilbage til markerne, for at finde de tabte spor "

Landmandens almanak årgang 1938 blev den nye bibel, og længe varede det ikke før de første bopladser var selvforsynende med egne brødkerne, smør og ost.

Efter et par års ihærdig graven på den gamle hede, blev gruppen kontaktet af et sendebud fra Djurslands museum. Sendebudet informerede, at hans overordnede, gennem det hemmelige politi, var blevet påbudt at stille museets gamle arkiver til rådighed for gruppens medlemmer.

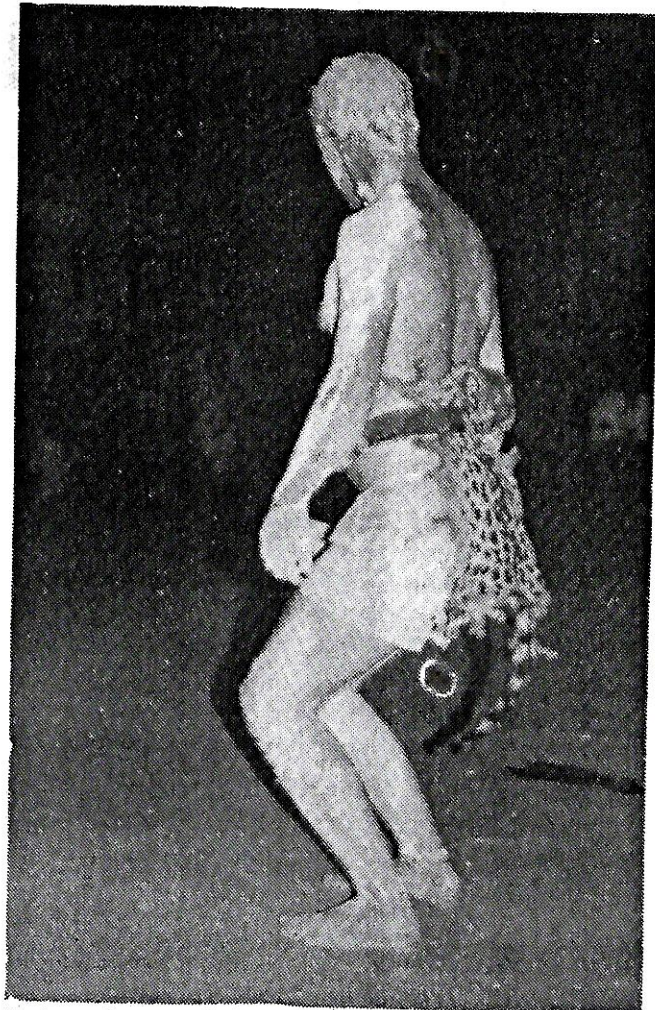
Efter et stormøde, hvor der blev røget tæt, blev det besluttet at sadle op næste dag, for at drage mod Grenå egns museum. Efter et par dages graven i de gamle arkiver, kom et klarere billede af de tabte spor til syne, end de sidste to års graven til dato havde givet.

Landbokvinden, sultegrænsen og uvidenhed til fordel for storbønder og godsejere. Spørgsmålet om energierne hovedsaglig skal bruges til at overleve på i et velfærdssamfund blev diskuteret på den næste generalforsamling. Svaret blev nej. Gruppen blev opløst til fordel for Jeg'et i centru, af den moderne bevidsthedsudvikling. Djursland som en union udtrådt af kongeriget Danmark var en illusion. Siden gruppens ophævelse er alt værktøj samt arkiver møjsommeligt blevet skaffet af vejen, da CIA til stadighed elsker at snuse i de gamle historier

Kunne bevæge sig ned af strøget uden at lade sig påvirke af reklamens lokkende smil, blev et nyt image. Gestalt terapi,

buddhistiske centre samt afrikansk ghetto-blast dans skyllede ind over det danske land. Behandlingen af et sygt samfund med nye idoler. Ikke Che Guevara, Tommy Steel eller Elvis, heller ej Djurslands spillemænd, men mænd der havde til-egnet sig den viden, at uden ondt, ville de blive arbejdsløse:

Det gode og det onde er det første man lærer om når man bevæger sig ind i det mørke Afrika. Min medicinmand Wananhale i landsbyen Sesse syd for Victoriasøen, forklarede mig, at uden den onde trolldmandville han være en slagen mand rent økonomisk.

Det gode og det onde har altid fungeret godt sammen. De mødes under det store Baobab-træ for at forhandle om menneskenes skæbner. Paraleller kan drages til vort eget samfund, hvor staten på den ene side er den onde og behandleren den gode.

hilsner mange til røvhuller og godtfolk
" Askeladens " udsendte medarbejder

Knud Erik